

VOLLEYBAL AFSCHIED JORIS MARCELIS

Nog steeds in de ban van de kroon

Nog maximaal drie duels, dan stopt Joris Marcelis (34) met topvolleybal. Het boegbeeld van Orion won in achttien jaar één keer de beker. De landstitel ontbreekt op zijn palmares. Maar dat kan nog veranderen.

Steevast als laatste betreedt Joost Marcelis het volleybalveld in de Topsporthal in Doetinchem om voor een duel de tegenstander de hand te schudden. Het is het vaste ritueel, in de hal die na al die jaren geen geheimen kent voor de 2.11 meter lange volleyballer van Orion. De diagonaalspeler sleet in de hal duizenden uren, voor trainingen en wedstrijden, in de ambitie prijzen te winnen. „De titel halen in deze finale tegen Lycurgus zou een kroon op mijn carrière zijn.”

De passie waarmee hij spreekt is niet veel anders dan de drive waarmee Marcelis volleybalt. „Dat was bij Toesj in Heteren al zo toen ik begon”, zegt Marcelis. „Er was daar een trainer die het in mij zag zitten. Toen Wim Knap naar Veenendaal vertrok, vroeg hij of ik mee ging.”

Een mooie carrière volgde, want na VCV speelde Marcelis (34) voor SSS in Barneveld (twee jaar), Orion (drie jaar) Antwerpen (België, drie jaar), Moers (Duitsland, één jaar) Maaseik (België, één jaar) en sinds oktober

Ook Kooistra stopt na de play-offs

GRONINGEN Behalve Joris Marcelis neemt ook Wytze Kooistra van Lycurgus afscheid. Twee diagonaalspelers die de laatste jaren bij de topspelers in de eredivisie hoorden. Kooistra:

„Als ik aan Joris denk, zie ik een grote sterke vent die jaren het boegbeeld van Orion was. Hij verdient lof voor wat hij voor die club heeft betekend.” De twee kwamen elkaar als tegenstanders de voorbije jaren talloze keren tegen. „We spelen op dezelfde positie, maar spelinhoudelijk hebben we niet vaak gesproken.”

2014 weer bij Orion. „Maaseik was een heel mooie periode, alles ademt daar volleybal en ik heb er op het meest professionele manier gewerkt. De laatste twee seizoenen van mijn eerste periode bij Orion waren onder Henk Hansma ook heel leuk, had ik zeg maar vrij baan.”

De lange slungel uit Heteren was gedurende zijn beginjaren niet altijd gemakkelijk voor zichzelf. „Ik was heel streng. Als ik een punt maakte, was ik lang niet altijd tevreden. Ik had de bal nog harder tegen de grond kunnen slaan.”

Ondanks die veeleisendheid wist de diagonaalspeler juist ook heel goed wat bij hem paste. „Ik ben nooit over lijken gegaan om de top te halen. Soms deed ik iets te weinig, soms precies genoeg, maar nooit deed ik te veel. Ik herinner me een crossfittraining waar ploeggenoot Pim Kamps helemaal los ging. Hij moest na afloop overgeven en had een waas voor de ogen, dat is mij nooit overkomen.”

Hij heeft er een fraaie carrière mee opgebouwd. Liefst achttien seizoenen speelde Marcelis topvolleybal. Nu is hij bezig aan zijn laatste dagen als speler. Met Orion speelt hij tegen de Lycurgus in de finale om het landskampioenschap (best-of-five-serie), daarna stopt hij ermee. De reden daarvoor is simpel. „Het lichaam. Ik merk dat ik meer tijd nodig heb om te herstellen. Het is tijd de prioriteiten te verleggen.”

Komend seizoen is hij assistent-trainer bij Orion. „Maar dat heeft niets te maken met mijn besluit te stoppen. Die gesprekken zijn daarna pas gevoerd.”

De huidige inwoner van Rheden erkent dat hij ook wel een beetje klaar is met de eredivisie. „Het niveau in de eredivisie wordt steeds minder, dat frustrereert me. Ik voel me er niet te goed voor, maar er zijn in een seizoen maar een paar belangrijke wedstrijden. Ik weet hoe het vroeger was, met Zwolle en Dynamo, maar het wordt alleen maar minder.”

De laatste duels halen juist het beste in hem naar boven. Marcelis geniet van de potjes om de landstitel. Zijn familie leeft volop mee. Tijdens de beslissende wedstrijd van de kampioensfinale tegen Dynamo Apeldoorn zaten zijn vriendin en dierbaren allemaal op de tribune. Bij verlies

▲ Joris Marcelis is bezig aan zijn laatste duels als volleyballer.

FOTO JAN VAN DEN BRINK

Het niveau in de eredivisie wordt steeds minder, dat frustrereert me

▲ Joris Marcelis is bezig aan zijn laatste duels als volleyballer.

FOTO JAN VAN DEN BRINK

“
Het niveau in de eredivisie wordt steeds minder, dat frustreert me

was dat zijn laatste wedstrijd geweest als volleyballer. „Ik wist van niets. Ik heb in het verleden best wat moeten overslaan, aan feestjes. Wedstrijden spelen met kerst. Volleybal was heel belangrijk en bepaalde voor een groot deel mijn leven. Dat zij er allemaal bij waren, voelde heel goed.”

Vanavond kan hij de steun weer gebruiken, in de derde wedstrijd van de finale in Groningen (19.30 uur, RA). De landstitel lonkt voor Orion, waarmee de Achterhoekers revanche kunnen nemen voor vorig jaar toen Lycurgus te sterk was. Al zorgde Marcelis destijds nog voor de ommekeer. De laatste jaren ontpopte hij zich tot leider. Het was dan ook niet toevallig dat juist hij vorig seizoen in de finale bij een 2-0 achterstand voorstelde met het team een avond voor het derde duel Groningen in te gaan. „We moesten het toen over een andere boeg gooien.”

In een hamburgerrestaurant in het

noorden beloofden de Orion-spelers elkaar die avond dat ze een dag later tijdens het duel vooral lol gingen maken. „Volleyballen hoeven we niet te leren, dat kan elke speler in de finale”, zegt Marcelis. „Het is in deze serie vooral een mentaal verhaal.”

Het pakte bijna sensationeel uit. Orion kwam terug tot 2-2 in de finaleserie. „Dat we toen de beslissende wedstrijd verloren, daar baalde ik enorm van. Juist dan besef je hoe je dag in, dag uit uren hebt staan trainen voor die titel.”

Met de huidige 1-1 tussenstand kan het alle kanten op. Marcelis droomt niet, hij blijft realistisch. „Bij Lycurgus kunnen ze alleen met volleybal bezig zijn. Wij werken er als spelers van Orion naast. Zo werk ik 30 uur in de week bij Dozon in Doetinchem. Dat is bij Lycurgus anders, daarom denk ik dat de passie bij Orion om de titel te winnen groter is dan bij Lycurgus.”

JORIS MARCELIS (34)
2.11 meter
 Orion
31 punten
 in eerste twee
 finalewedstrijden
 Interlands

De aanvaatscanonnen
 Wytze Kooistra (2)
 en Joris Marcelis
 zetten na dit seizoen
 een punt achter hun
 loopbaan.
 FOTO'S: RONALD
 HOUTGENDIJKH/
 VASLANDER

DE REUZEN gaan rusten

WYTZE KOOISTRA (36)
2.09 meter
 Lycurgus
41 punten
 in eerste twee
 finalewedstrijden
273 interlands

*Volleybalfinale om landstitel laatste kunstje
 van Wytze Kooistra en Joris Marcelis*

AMSTERDAM • Twee reusachtige volleyballers zijn bezig met hun laatste kunstje. De aanvalskanonnen Wytze Kooistra (2.09 meter) en Joris Marcelis (2.11 meter) zetten na dit seizoen een punt achter hun loopbaan, maar staan nu nog tegenover elkaar in de finale om de landstitel. De tussenstand in de *best of five* tussen Lycurgus (Kooistra) en Orion (Marcelis) is 1-1. Morgenavond is de derde wedstrijd in het Groningse MartiniPlaza.

Waarom stop je na dit seizoen?

Kooistra: „Het is de combinatie van factoren. Fysiek wordt het minder en het wordt ook minder makkelijk om een toegevoegde waarde te zijn. Het reizen begint me ook wat tegen te staan en dat heeft mede met mijn gezin te maken. Al met al een mooi moment om te stoppen. Ik heb het best lang volgehouden.”

Marcelis: „In lichamelijk

opzicht beginnen de jaren hun tol te eisen. Bovendien is het niveau van de Nederlandse competitie de afgelopen jaren gedaald. Dat irriteert me, want je bent het hele jaar bezig voor een klein aantal interessante wedstrijden.”

Ben je nu helemaal klaar met de volleybalsport?

Kooistra: „Ik ga bij Lycurgus een kleine rol vervullen, maar in welke vorm is nog niet helemaal duidelijk. Ik zou de trainers op één of andere manier kunnen helpen of een rol kunnen spelen in de organisatie. Er zijn 1001 dingen te doen.”

Marcelis: „Nee, ik word komend seizoen assistent-coach bij Orion en wil op die manier mijn bijdrage aan de club leveren. De uitdaging wordt om andere jongens uit te leggen wat ik in al die jaren heb geleerd. Verder wil ik meer tijd besteden aan mijn vriendin, mijn werk en mijn huis.”

Hoe belangrijk was je lengte voor je volleyballoopbaan?

Kooistra: „Je kunt niet door je lengte alleen de top halen, maar voor de twee rollen die ik heb vervuld in het volleybal, is lengte wel

een belangrijke meerwaarde. In mijn beste tijd was ik midden-aanvaller en de laatste jaren diagonaalspeler. Dat zijn vaak lange kerels.”

Marcelis: „Het is vooral de passie voor het volleybal die me zo ver heeft gebracht. De één heeft het getroffen met zijn lengte, de ander met zijn sprongkracht. Dat laatste heb ik niet bijzonder. Als je het allebei hebt, zoals Wytze, ben je een wereldtopper. Maar bij hem zie je de sprongkracht wel afnemen met de jaren.”

Heb je je lengte ook wel eens vervloekt?

Kooistra: „Eigenlijk niet, al was ik op de middelbare school wel een slungel. Ik ben pas laat echt gaan groeien. Op mijn zestiende was ik nog 1 meter 86 en op mijn achttiende twee meter zes. Alleen in het vliegtuig wilde ik wel eens kleiner zijn, maar verder kwam het goed van pas voor mijn sport.”

Marcelis: „Vroeger, als mensen me maar bleven aankijken en naropen, baalde ik wel van mijn lengte. Het heeft veel tijd gekost daaraan te wennen. Toch had ik nooit de wens om kleiner te zijn.”

Julie zitten middenin je laatste finale. Wie gaat er winnen?

Kooistra: „Ja, dat is inderdaad de belangrijkste vraag op dit moment. Het staat 1-1 en onze niveaus liggen dicht bij elkaar. Maar ik heb vertrouwen in de kwaliteiten van ons team en ik denk dat we uiteindelijk aan het langste eind trekken.”

Marcelis: „Wij, Orion. Gewoon omdat het er voor Lycurgus dit seizoen niet in zit.”

Het is het vierde achtereenvolgende jaar dat jullie in de finale tegenover elkaar staan. Hoe is het eigenlijk om tegen Joris/Wytze te spelen?

Kooistra: „Joris is groot, sterk en altijd belangrijk voor zijn team, al is hij in de ene wedstrijd beter dan de andere. Maar het is mooi voor de Nederlandse competitie dat hij zo lang hier heeft gespeeld. Alle respect.”

Marcelis: „Ik heb niet zo veel met Wytze, want we kennen elkaar niet zo goed. We zijn geen vrienden, maar dat hoeft ook niet. We gaan wel sportief met elkaar om en schudden elkaar af en toe de hand.”

Titel zou beloning zijn voor realistisch beleid

Na drie verloren finales op rij kunnen de volleyballers van Orion morgen in Doetinchem de landstitel pakken. Ook al heeft tegenstander Lycurgus uit Groningen een begroting die liefst tweeënhalf keer zo hoog is.

Raymond Willemsen

Doetinchem

Met een begroting van circa 200.000 euro is het geen vetpot bij Achterhoek Orion. „Het is geen voetballen, hè”, zegt voorzitter Wijnand Geerdink van de stichting Topvolleybal Orion. „Wij moeten inventief zijn. Bij Lycurgus hebben ze dit seizoen een veel te grote broek aangetrokken. Twee maanden geleden hadden ze nog een schuld van 150.000 euro.”

Tegenstander Lycurgus werd gered door de komst van een nieuwe sponsor, Nedmag uit Veendam. „Ik heb niets tegen Lycurgus, maar het zou heel mooi zijn als wij ditmaal landskampioen zouden worden. Alleen al vanwege het gevoerde beleid van ons en dat van hen.”

Geerdink weet dat het er in het recente verleden ook wel eens anders aan toe ging in Doetinchem. In 2013, een jaar nadat Orion voor het eerst kampioen van Nederland was geworden, ging de stichting Topvolleybal Orion failliet. „Ik denk dat wij realistischer zijn dan onze voorgangers”, stelt Geerdink. „Ons beleid is nu *steady*.”

De laatste drie jaar was Orion de nummer twee van Nederland, telkens was Lycurgus de sta-in-de-weg. Daar kan nu een einde aan komen, want na drie gespeelde duels in de play-offs (best of five) leidt Orion met 2-1. „Ik ben daar trots op”, aldus Geerdink. „Want wij komen van ver. We hadden aan het begin van dit seizoen nog maar vier spelers over ten opzichte van een jaar eerder en er is een geheel nieuwe technische staf gekomen. Dan is dit heel erg knap.”

Waar in het voetbal bij het bereik van een landstitel de pot met goud – de Champions League – klaarstaat, is dat in het volleybal heel anders. „Als wij zondag (morgen, RW) kampioen worden, zul-

▲ Juichen de volleyballers van Orion morgen ook? Bij een zege op Lycurgus zijn de Achterhoekers kampioen. FOTO JAN VAN DEN BRINK

len we niet deelnemen aan de Champions League”, stelt Geerdink, die in december met crowdfunding nog 25.000 euro ophaalde om een Europees duel van Orion in Siberië mogelijk te maken. „Als je als landskampioen Champions League wilt spelen, moet daar veel geld bij. Voor twee voorrondes ben je al 30.000 euro kwijt. Dat is voor

Champions League geeft aan dat volleybal nog lang geen A-sport is. Het geld moet echt bijeen geschaapt worden, omdat multinationals er geen geld insteken vanwege het uitblijven van exposure. Orion heette de afgelopen zeven jaar niet voor niets al Langhenkel Orion, FirmX Orion, Wenters Sport Orion, Seesing Personeel Orion en op dit moment Achterhoek Orion. En vanaf volgend seizoen heet de club weer Active Living Orion.

„Maar liever dit dan een of andere Pipa die er ineens heel veel geld insteekt en dan snel weer afhaakt”, zegt Geerdink, zelf eigenaar van Active Living. „Wij hebben een goed businessmodel. Spelers zijn vaak in dienst bij een van de sponsors. Misschien komen er meer die een speler in dienst willen nemen als we kampioen worden.”

Eén topspeler voor het nieuwe seizoen heeft Orion al gestrikt: de Australiër Adam White, die nu met Berlin Volleys om de Duitse landstitel strijdt. White is oud-speler van Orion. Hij werd in 2012 landskampioen met de Achterhoekers.

Wij komen van ver. We hadden begin van dit seizoen nog maar vier spelers over

–Wijnand Geerdink, Orion

ons een brug te ver. Wij schrijven ons wel in voor Europees volleybal, maar niet voor de Champions League. Al hoop ik stiekem wel dat er iemand opstaat die de kosten voor zijn rekening wil nemen, mochten we landskampioen worden.”

Het afzien van deelname aan de

Buigen of barsten in de finale voor Orion

Het is morgen feest in Groningen; Orion uit Doetinchem of thuisclub Lycurgus wordt daar landskampioen volleybal. In de finaleserie staat het 2-2. Het vijfde en laatste duel brengt de beslissing.

Remko Alberink

Doetinchem

Na de deceptie van afgelopen zondag, waarbij Orion de landstitel kon aanraken maar de vierde wedstrijd tegen Lycurgus toch nipt verloor (2-3), was het aan trainer Martijn van Goeverden van Orion om deze week zijn aangeslagen formatie op te lappen.

„We hebben na de 2-3 nederlaag van zondag op maandagmiddag lang met elkaar gesproken”, legt Van Goever-

den uit. „Het tekent de volwassenheid van deze spelersgroep dat het al snel weer ging over wat we in de laatste wedstrijd beter moeten doen. Daarvoor hebben we beeldje voor beeldje teruggekeken.”

Zo'n gesprek na een verloren wedstrijd is geen eenrichtingsverkeer, verzekert de trainer. „Zeker niet. Ik ga natuurlijk niet aangeven wie wat zei, maar deze spelers hebben altijd inspraak. Zij moeten het uiteindelijk ook doen.”

Na een vrije dag op dinsdag werd er de afgelopen dagen door Orion weer getraind. Van Goeverden: „Dan praat je tussendoor ook even met iedereen. Kijken hoe spelers ervoor staan, ook mentaal gezien. We doen niet veel anders dan de laatste tijd, we trainen

weliswaar korter, maar ook intensief.”

Hoewel er de nodige druk op de vijfde en beslissende finalewedstrijd staat, wil Van Goeverden vooral ontspannenheid bij zijn spelers terugzien. „Wij moeten het namelijk ook hebben van onze spelvreugde en gretigheid, we gaan dus ook heel onbevangen deze wedstrijd in. Dan kunnen we het verst komen en dan zal het resultaat volgen.”

Pijntjes zijn er bij de spelers na 32 competitiewedstrijden voldoende. „Maar daar hoor je nu helemaal niemand pover klagen.”

De wedstrijd in een bijna uitverkocht Martinplaza begint morgen om 15.45 uur en wordt uitgezonden op NPO1.

Voor enkele spelers betekent de

Glad
11-05-2019

**Wij moeten het
namelijk ook
hebben van
spelvreugde
en gretigheid**

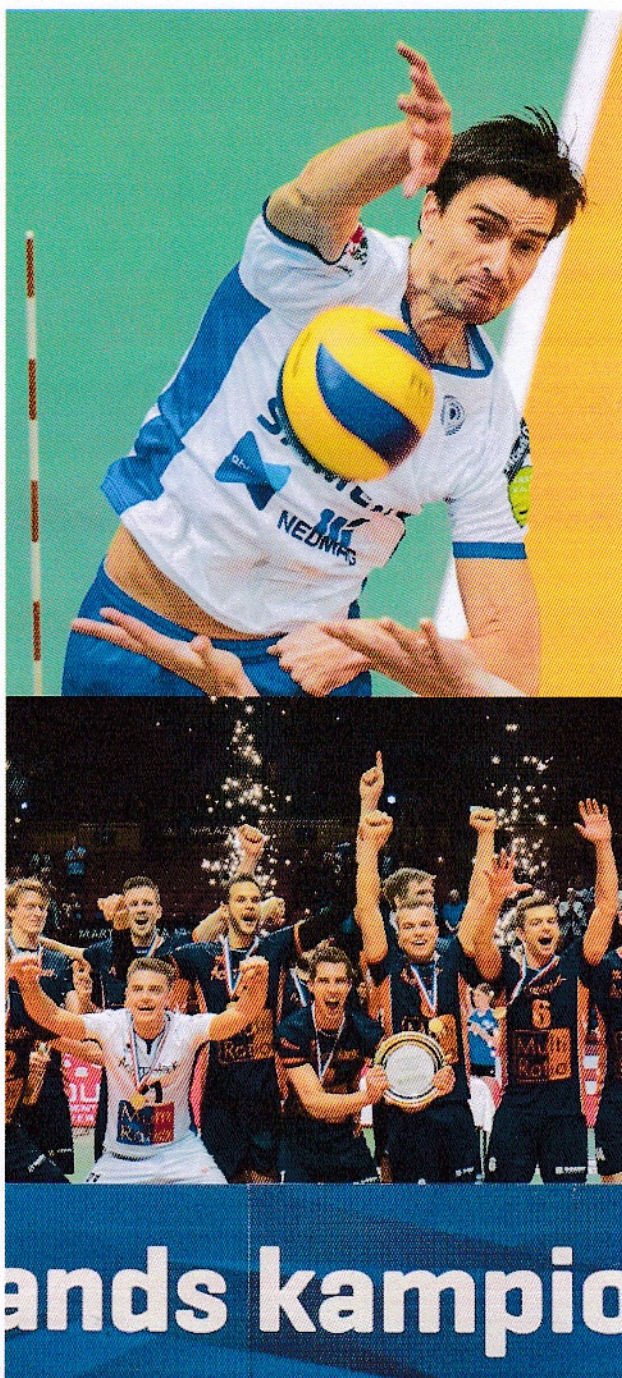
—Martijn van
Goeverden, Orion

wedstrijd in Groningen een afscheid. Zo keren de midspelers Wessel Anker en Twan Wiltenburg komend seizoen niet terug, spelen de Engelsman Sam Shenton en de Australiër Steven MacDonald de volgende volleybaljaargang elders en komen ook de spelverdelers Nikita Artamonov en Yordan Peev niet in de toekomstplannen van het technisch hart voor. Diagonaalspeler Joris Marcelis stopt als volleyballer. Hij treedt toe tot de technische staf.

Bij een kampioenschap mag het seizoen van Achterhoek Orion als geslaagd bestempeld worden, maar hoe noemt de in de eredivisie debuterende Van Goeverden het als het morgen toch misloopt? „Daar heb ik geen antwoord op, maar daar denken we niet aan. We zijn positief ingesteld.”

ACHTERHOEK ORION KAMPIOEN NA FABULEUZE COMEBACK

12 MAY 2019

(©RHF-Ronald Hoogendoorn)

123

Het verschil tussen winst en verlies was zondagmiddag letterlijk een centimeter. Aan het einde van de derde set dacht heel MartiniPlaza dat het vierde kampioenschap op rij voor Lycurgus binnen was. De service van Frits van Gestel bleek volgens de arbitrage echter net uit te zijn. Achterhoek Orion won vervolgens de derde set en toonde, zoals zo vaak in de tweede helft van dit seizoen, enorme veerkracht. Met een ware thriller als gevolg. Joris Marcelis sloeg, met de laatste smash uit zijn carrière, het kampioenschap voor Achterhoek Orion binnen, dat de wedstrijd met 2-3 won.

Beide teams begonnen met dezelfde basisteams als vorige week. Dus met Hossein Ghanbahri voor Niels de Vries aan de kant van Lycurgus. Tot 8-8 liep het gelijk op. Op de service van Dennis Borst sloeg Lycurgus het eerste gaatje. Gaande de set slonk deze voorsprong gestaag. Een lange rally, waarbij Orion libero Rob Jorna de bal met de voet van bijna achter de boarding nog terug haalde, werd door Joris Marcelis afgemaakt. Een ace van Wessel Anker bracht de

score terug tot 23-21. Maar een harde pipe aanval van Auke van de Kamp bracht Lycurgus op setpoint. Deze werd direct verzilverd, omdat Marcelis de bal uit sloeg (25-21).

Achterhoek Orion nam de tweede set het initiatief. Er ontstond snel een gaatje van 2-5. Maar langzaam snoepte Lycurgus de puntjes terug. Met name de routiniërs Borst en Kooistra namen hun team bij de hand. In een korte tijd versprong de stand van 10-12 naar 17-13. Orion bleef vechten. Met name verdedigend speelde de Achterhoekers sterk. Met Jorna in het bijzonder, die veel ballen van de grond haalde. Van der Kamp en Kooistra kwamen er aanvallend niet goed meer door en Achterhoek Orion kwam terug tot 22-20. Een belangrijk blok van Kooistra en Borst bracht Lycurgus op 23-20. Uiteindelijk was het toch Auke van de Kamp die de tweede set binnen sloeg (25-22).

Vanaf set drie waren beide ploegen totaal aan elkaar gewaagd. Lange rally's wisselde elkaar af en stand bleef gelijk opgaand. Joris Marcelis begon steeds beter in de wedstrijd te komen en werkte persoonlijk het eerste kampioenspunt voor Lycurgus weg. Kooistra zette zijn team vervolgens weer op matchpoint. De daaropvolgende service van Frits van Gestel waaide richting de achterlijn en daalde ineens. Even ontplofte MartiniPlaza en leek het een ace zijn. Scheidsrechter en lijnrechter beoordeelde echter anders. Lycurgus protesteerde maar bleef vervolgens bij de les. Het wist alleen het winnende punt niet te maken en op maar liefst 32-33 sloeg Kooistra de bal uit. Orion won de set met 32-34 en dit geweldige gevecht kreeg een vervolg.

Lycurgus coach Arjan Taaij greep in en wisselde Niels de Vries binnen de lijnen. De Vries viel goed in, maar het verschil tussen beide teams bleef minimaal. Marcelis ontving vroeg in de vierde set een rode kaart wegens protesteren, scoorde vervolgens de bal en kreeg de hoon van het merendeel van het publiek over zich heen. Achteraf misschien niet zo handig van het thuispubliek want Marcelis speelde daarna nog beter. Orion stond gedurende deze set vaak twee punten voor maar Lycurgus bleef ook vechten. De schrik kwam er aan het einde van de set goed in bij de bezoekers toen Marcelis eruit gehaald werd voor de service en behandeld werd aan de kant. Een punt later lag spelverdeler Pim Kamps op de grond na een blokkerende actie. Gelukkig voor Orion konden beide spelers verder. Marcelis scoorde het 24ste punt voor Orion en zag Auke van der Kamp daarna een pipe uitslaan, wat wederom setwinst voor Achterhoek Orion opleverde (23-25) en resulteerde in een climax die deze finale verdiende.

De allesbeslissende vijfde set ging wederom gelijk op. Orion wisselde van kant met een voorsprong van 7-8 maar tot 13-13 kon er niemand met zekerheid zeggen wie er kampioen zou gaan worden. De Israëliër Shalev Saada, die de hele tweede seizoenshelft al heel belangrijk was voor Orion, zette de bezoekers op 14-13. Van der Kamp zag zijn aanval vervolgens verdedigd worden door Anker en zo kreeg Marcelis de kans om Orion de titel te bezorgen. "We hebben in aanloop naar deze finale wat Olympische beelden van 1996 terug gekeken. Daarin vertelt Ron Zwerver dat zijn hele carrière aan hem voorbij vloog voordat hij de winnende bal scoorde. Ik had precies hetzelfde. Een geweldig einde van mijn spelslooptaan. We hebben als team gevochten en laten zien dat hard werken voor elkaar de belangrijkste kwaliteit is die je nodig hebt," zo verklaart Marcelis voor de camera van de NOS na afloop van de wedstrijd. Achterhoek Orion veroverde zodoende de tweede landstitel in haar geschiedenis. Kamps was er in 2012 ook al bij. Ook hij stond vlak na de wedstrijd voor de camera van de NOS: "Toen was het een heel ander seizoen. Dit jaar schreef iedereen ons af halverwege en vervolgens hebben we in mijn ogen een unieke prestatie geleverd. Echt een teamprestatie. Ik denk dat we samen met Lycurgus hebben laten zien wat volleybal in Nederland allemaal te bieden heeft."

Kooistra was direct na de wedstrijd direct duidelijk. "Ik sta hier met de verkeerde schaal in mijn handen. Volgens mij was het gewoon een ace van Frits van Gestel. Maar goed, wij hebben geen challenge systeem. Erg zuur voor het team. Ik neem in een schitterende ambiance afscheid van mijn spelerscarrière maar het resultaat had ik graag anders gezien." Zo verklaart ook hij aan de NOS.

VOLLEYBAL LANDSTITEL

Een gouden

De volleyballers van Orion hebben met een sensationele zege de titel in de eredivisie gegrepen. De Doetinchemse club won de beslissende vijfde wedstrijd in de finaleserie van Lycurgus: 2-3. Joris Marcelis sloeg het laatste punt binnen en bezorgde zichzelf zo een droomafscheid.

Remko Alberink

Groningen

Een ferme klap was gisteren genoeg voor het beslissende punt. Joris Marcelis leidde Orion naar de overwinning op Lycurgus in het laatste duel in de finaleserie om de landstitel: 2-3 (25-21, 25-22, 32-34, 23-25, 14-16). Na achttien jaar kreeg de Rhedense volleyballer zo een gouden afscheid. Niet eerder werd hij landskampioen, tot de laatste dag van zijn carrière.

„Dit is echt het kampioenschap van het collectief”, zei Marcelis (34). „Ik was de eerste vier duels in deze finaleserie niet goed, Lycurgus had steeds een antwoord op mijn spel. Dan is het fijn als andere spelers de kar trekken. Vandaag speelde ik mijn beste wedstrijd van de finale.”

Aan de vooravond van het beslissende duel was Marcelis met zijn ploeggenoten Rob Jorna en Pim Kamps al naar Groningen afgereisd. „We hadden het helemaal niet veel over ons eigen volleybal, maar wilden erg ontspannen naar deze wedstrijd toelevén. Daarnaast vormen wij toch al jaren de kern van dit Orion en was het denk ik ook een beetje ter ere van mijn afscheid.”

Dat afscheid leek een tranentrekker te worden voor Marcelis. Lycurgus won de eerste twee sets en niemand gaf een cent voor Orion. „Deze wedstrijd is symbolisch voor ons seizoen”, zei Marcelis na de tweede titel in de historie van de mannen van Orion. „We geven nooit op. Er zijn meerdere keren geweest dat niemand een zege van ons had verwacht, maar het toch lukte. Dat is de kracht van dit team, de vechtlust en passie. Daardoor hebben we het gehaald. Want Lycurgus heeft meer kwaliteit.”

La

Ik heb er nog wat pillen ingegooid en speelde mijn beste volleybal

— Joris Marcelis, Orion

afscheid bij Orion

▲ De volleyballers van Orion vieren feest na het behalen van de landstitel. Lycurgus werd gisteren in Groningen verslagen: 2-3. FOTO JAN KANNING/ORANGE PICTURES

In de derde set kreeg het Groningse Lycurgus in het sfeervolle Martiniplaza (4000 toeschouwers) liefst vijf matchpoints, maar even zo vaak poetste Orion die onder aanvoering van Marcelis weg. Daarbij mag een servicebeurt van Frits van Gestel niet onvermeld blijven. Groningen vierde al feest toen de bal binnenviel, alleen de lijnrechter

en de scheidsrechter zagen het anders, waardoor Orion in leven bleef.

Met 32-34 haalde Orion de set uiteindelijk binnen. Ook set vier werd gewonnen, al was de geboren Heterenaar toen al wel op. „Ik voelde een spiertje scheuren, heb er nog wat pillen ingegooid en speelde daarna mijn beste volleybal van de wedstrijd”, zei Marcelis lachend.

Dat hij, juist hij, het zestiende en laatste punt in de vijfde en laatste set tegen de grond mepte, paste in het gedroomde afscheid van Marcelis. „Ik viel op de grond en begon heel hard te lachen”, haalde de 2.11 meter lange diagonaalspeler het moment terug. „Waarom ik lachte weet ik niet, maar ik kon niet meer ophouden.”

Harde woorden en hard werken leiden tot titel voor Orion

Als debuterend eredivisietrainer

kampioen van Nederland worden. Coach Martijn van Goeverden zet in een lastige finaleserie een knappe prestatie neer met de volleyballers van Orion.

Remko Alberink

Groningen

Vol trots stond Martijn van Goeverden in het Martini-plaza. Door de sensationele zege in Groningen (2-3) in de beslissende wedstrijd in de finaleserie greep de trainer met Orion de landstitel. „We hebben dit bereikt door heel hard te werken en geloof in een goede afloop te houden”, zei hij.

Orion kwam gisteren met 2-0 achter. Lycurgus kreeg zelfs vijf matchpoints. Die werden allemaal weggewerkt. „We zijn met dit team steeds teruggekomen als dat gevraagd werd, daar hield ik me maar aan vast”, zei de coach lachend, terwijl de gouden medaille om zijn nek bungelde.

Makkelijk was het dit seizoen niet voor Van Goeverden. Zo moest de trainer tijdens de finaleserie nog binnenbrandjes blussen. Kort na paaszondag, 21 april, zaten de spelers en staf van Orion bij elkaar. De eerste finalewedstrijd om het landskampioenschap was met 3-1 verloren in Groningen. Het team viel aan alle kanten uiteen.

Bij de wekelijkse nabespreking ging het er hard aan toe. Spelers Wessel Anker en Twan Wiltenburg kregen flinke kritiek nadat ze hun coach in deze krant waren afgevallen. Van Goeverden stelde een ultimatum aan de beide spelers, die hun excuses maakten en daarna voorop gingen in de strijd. „Zoiets hoort bij topsport”, keek

▲ **Coach Martijn van Goeverden met kampioensbeker.** FOTO THEO KOCK

de succescoach gisteren terug op de roerige periode. „Het helpt ook wel eens als een spelersgroep onderling heel kritisch is.”

Zelf gaf trainer Van Goeverden een ander karakteristiek moment aan waarna het beter ging lopen bij Orion. „We verloren in de laatste competitiewedstrijd fors van Dynamo, en in de eerste wedstrijd van de kampioenspoule verloren we maar nipt, daardoor begon het geloof te groeien.”

Terwijl Van Goeverden al rustig terugkeek op het seizoen, was libero Rob Jorna door het dolle heen na het behalen van de titel. „Dit is geweldig”, zei Jorna. „En ik vind het des te knapper dat we hier in Groningen weer een 2-0 achterstand in sets weten om te buigen.”

Jorna dacht terug aan eind vorig seizoen. Toen verloor Orion in Groningen de finaleserie met 3-2. „Tijdens de wedstrijd denk je wel een momentje van ‘daar gaan we weer’. Zoiets wil je natuurlijk niet nog een keer meemaken.”

Sport

Orion wint de titel met de laatste bal van Joris Marcelis (nummer 4), Wessel Anker (2), Twan Wiltenburg (9), Shalev Saada (5) en Rob Jorna zijn ook dolblij. Foto Ronald Hoogendoorn

Kampioen met zijn laatste smash

Het Achterhoekse Orion behaalde de landstitel door in het vijfde en beslissende play-offduel in Groningen van Lycurgus te winnen. Hoofdrol was er voor de afscheid nemende Joris Marcelis. Hij maakte het beslissende punt.

VOLLEYBAL

LYCURGUS	2
ORION	3

John Volkers
Groningen

Het laatste punt uit zijn volleyballoopbaan was een gedroomd punt, een gouden, onvergetelijk punt: het kampioenspunt. Joris Marcelis, de twee meter 11 metende reus van Orion, kreeg in de vijfde set van de vijfde wedstrijd tussen zijn clubteam en het Groningse Lycurgus de bal op 14-15 toespeeld. Hij sprong aan de zijkant niet eens voluit; hij sloeg niet eens op volle kracht.

Het laatste niet. De bal ging tegen de grond op Groningse bodem (14-16). Orion, drie jaar op rij in de kampioensstrijd verslagen door Lycurgus, wist zich met 3 tegen 2 sets (25-21, 25-22, 32-34, 23-25, 14-16) zeker van de titel van 2019. De blauwe tempel van Martini-plaza, gevuld met meer dan vierduizend toeschouwers, zweeg. Alleen het plukje in oranje geklede Achterhoekers ging uit de plaat. Hun mannenploeg werd voor de tweede keer in de clubgeschiedenis kampioen van Nederland.

De spelers probeerden hun topaanvaller Joris Marcelis op te tillen. Hij weegt ruim 100 kilo, maar de poging werd gedaan. Marcelis verdiende het ook. Waar zijn tegenvoeter bij Lycur-

gus, de 2.10 metende Wytze Kooistra, langzaam door de hoeven begon te zakken, hield zijn collega-diagonaal-aanvaller stand. Marcelis maakte in de beslissende vijfde set vijf van de zestien punten, Kooistra kwam tot één score.

Marcelis, die zondag per direct zijn carrière beëindigde, vertelde met smaak over zijn gevoelens bij dat laatste punt. 'Ik heb eens van Ron Zwerver gelezen wat hij voelde toen hij op matchpoint bij de Olympische Spelen de bal kreeg aangespeeld en smashte. Hij zei dat zijn hele loopbaan op dat ene moment passeerde. Het klopt, ik voelde precies hetzelfde.'

De Betuwnaar (34) had een bepaald kleinere carrière dan de grote Ron, de drijvende kracht achter het olympische goud van Nederland in 1996. Marcelis is een harde werker die zijn lengte door de jaren aardig wist te benutten, een jaar of vier in het buitenland doorbracht met reeksen in Duitsland en België, en zijn sportjaren bekronde met een landstitel.

Niemand had verwacht dat Orion het dit jaar zou doen. Bij de start van de competitie vertrok international Wessel Keemink, na een goed WK, naar de Italiaanse grootmacht Modena. Hij kon het aanbod niet weerstaan. Coach Martijn van Goeverden mocht de zaak oplossen. Halverwege de competitie belandde passer-loper Pim Kamps weer op de spelverdelerpositie die hij eerder bij de club door de jaren heen

invulde. Hij was erbij toen Orion in 2012 de eredivisietitel greep.

Vier maanden vóór de play-off werd de beslissende zet gedaan. De Israëliër Shalev Saada kwam naar de Achterhoek. Hij had vier jaar in de Verenigde Staten gespeeld en zei zondag dat hij van de Achterhoek hield en nog lang niet van plan was daar te vertrekken. 'We gaan dit team terugbrengen naar de tekentafel', zo verduidelijkte hij zijn eigen plan om in Doetinchem te blijven.

Hij zei dat dit het ware Orion was. Saada, international voor zijn land: 'Wij staan met de rug tegen de muur. We zijn nagenoeg dood, maar dan komt deze ploeg overeind. We geven nooit

op. In de hele kampioensserie kwamen we telkens terug. Dat gaf ons in deze beslissende wedstrijd ook het vertrouwen terug te keren in de wedstrijd.'

Het was gemakkelijk uitgelegd, maar minder eenvoudig uitgevoerd. In de derde set weerstond Orion liefst vijf kampioenschapspunten van Lycurgus, op 24-23, 25-24, op 29-28, 30-29 en 31-30. Met name de tweede was zwaar besproken. De service van Frits van Gestel, een direct punt, werd uitgegeven door de lijnrechter. Iedereen en alles was overtuigd dat de bal op de lijn landde. In het clubvolleybal zijn geen Hawkeyes of VAR's. De camera van de NOS kon de bal onvoldoende registreren en speelde

daarbij ook geen enkele rol.

Bij 32-33, het vijfde setpoint van het strijdende Orion, sloeg de normaal zo koele Wytze Kooistra namens Lycurgus de bal uit en wisten de Achterhoekers zich terug in de wedstrijd en in de kampioensstrijd. De vierde en vijfde set gaven het overtuigende beeld van de gepassioneerde knokploeg uit het oosten die de noorderlingen, kwalitatief de betere volleyballers, eronder wisten te houden. Met de setstanden 23-25 en 14-16 ging de kampioensschaal naar Orion dat in de stille hoop dat het toch allemaal goed zou komen de flessen champagne had meegenomen en die over de eigen aanhang leegspoot.

De analyse van spelverdeler Pim Kamps paste naadloos bij het vertoonde spel. 'Heus, wij hebben niet de allerbeste spelers. Bij 2-0 achter gaf hier niemand een stuiver voor ons. Maar dat moet je nou net niet denken over ons team. Dan komen wij altijd weer terug.'

'Dit is het hart van Orion dat hier wint. Wij geven nooit op. Ja, ik breng vuur in het team, maar dat doet onze beste krachten ontwaken', zo sloot uitblikker Shalev Saada zich aan bij de woorden van zijn medespelers. Joris Marcelis liep toen nog als verdwaasd rond. Op de laatste dag van je volleyballoopbaan kampioen worden, in een vijfsetter met het beslissende punt van je hand, door minder raken sportmensen voor enkele euforische minuten van hun vaste route af.

**Toen ik op matchpoint smashte
passeerde mijn hele loopbaan
op dat ene moment**

Joris Marcelis (links) las ooit dat Ron Zwerver hetzelfde in de finale van de Spelen in 1996 was overkomen.

Foto Ronald Hoogendoorn

achterhoek

Volleyballers vieren feest in voetbalkantine

DOETINCHEM Niet in hun eigen topsporthal, maar in de kantine van voetbalclub DZC werden de landskampioenen van Orion gisteravond juichend ontvangen. De volleyballers kwamen daar kort na 21.00 uur aan na hun succesvolle wedstrijd bij het Groningse Lycurgus.

In de voetbalkantine dreunde de kampiënsmuziek, zoals *We are the champions*, voor de winnaars. De spelers toonden daar ook de bijna een halve meter hoge kampioensbeker die ze aan hun tweede nationale kampioenschap hebben overgehouden. In de kantine

werden ze voor hun topprestatie volop gefeliciteerd, onder andere door directeur Hans Martijn Ostendorp van eredivisieclub De Graafschap. De huldiging krijgt vanmiddag om 16.00 uur een vervolg bij het gemeentehuis van Doetinchem. FOTO THEO KOCK ■ **Sport**

Orion heeft nog een zege nodig

GRONINGEN Evenals zondag keek Orion gisteravond in de finale om de landstitel tegen Lycurgus tegen een achterstand in sets aan, en evenals zondag flikten de Doetinchemse volleyballers het 'onmogelijke'. Het keerde de wedstrijd, weerstond vier matchpoints en won met 2-3 (25-17, 25-13, 23-25, 29-31 en 11-15).

Met een 1-1 tussenstand in een best of five-finaleserie kon het vooraf alle kanten op, maar twee matige sets leek de voorbode voor een snelle nederlaag in Groningen. Geen cent werd er nog voor de kansen van Achterhoek Orion gegeven in Martiniplaza.

„Het was die sets helemaal niets, ik kon er de vinger ook niet op leg-

▲ Martijn van Goeverden

FOTO WOUT VAN ZOEREN

gen”, zei trainer Martijn van Goeverden van Orion. „Enkele spelers serveerden nog aardig, maar de pass was niet goed en spelverdelers Pim Kamps kon de aanvallers niet bereiken, want die scoorden niet.”

Orion herpakte zich, won set

drie en pareerde in de vierde reeks liefst vier setpoints. „Dan moeten we vechten om in de wedstrijd te blijven en zijn we in ons element, daarin zijn we de beste.”

De vijfde set bleef Orion steeds aan de goede kant van de score. Van Goeverden: „Als snel had ik toen het gevoel dat we zouden winnen, en we speelden ook weer goed volleybal. Dat is best knap als je uit zo'n diep dal komt.”

Zondag (aanvang 13.30 uur) is wedstrijd vier in Doetinchem en dan kan Orion de tweede landstitel ooit voor het mannenteam veiligstellen. „Maar ik heb de jongens net ook verteld dat we weliswaar met 2-1 in gewonnen wedstrijden voorstaan, maar nog niets hebben. Er wordt ook niet gefeest of zo, we moeten zondag vol aan de bak.”

Sport

Het laatste kunstje van Joris Marcelis

Hij is op, Joris Marcelis, de diagonaalaanvaller van Achterhoek Orion. De play-offs om het landskampioenschap zijn zijn laatste wedstrijden. 'Ik ben natuurlijk niet de fitste volleyballer die er is.'

VOLLEYBAL

John Volkers
Amsterdam

Hij is met zijn 2 meter 11 de langste volleyballer van Nederland; van de Nederlandse competitie, verbetert Joris Marcelis. 'Alleen Kay van Dijk is langer, maar die speelt in Argentinië', meldt de diagonaalaanvaller van Achterhoek Orion, als hij zijn ploeg midweeks op het winnende spoor tegen landskampioen Abiant Lycurgus heeft gezet.

'Groot', noemt hij zichzelf en hij gaat moeiteloos akkoord met de toevoeging 'en lomp'. Marcelis kan inderdaad lomphard slaan. Daar is zijn spel op gebaseerd. In de blokkering is zijn rol ook evident. Kom met jouw smash maar eens langs een man die met een hupje ruim boven de 3 meter reikt. De Betuwnaar wist in de kampioensstrijd met Lycurgus zelfs de bijna net zo lange Wytze Kooistra (2,10 m) af te stoppen.

De twee hebben behalve hun exceptionele lengte nog iets gemeen. Beiden zwaaien met deze play-off om de nationale volleybaltitel af als volleyballer. Jaren gaan tellen. De één is 36, de ander (Marcelis) 34. Het lijf van Kooistra mag niet langer op de proef worden gesteld.

Bij Marcelis is ook het einde van zijn fitheid in zicht. 'De maandag is een lastige dag voor mij. De gewrichten die doen het nog wel hoor, maar het herstelproces kost meer tijd. Je wilt vooral fit aan de volgende training beginnen, maar je merkt dat dat niet meer lukt. Dat is normaal op deze leeftijd. Ik ben natuurlijk niet de fitste volleyballer die er is', aldus Marcelis.

De volleyballer uit Heteren vindt zichzelf niet zo'n geweldenaar. 'Qua lengte doe ik het goed, maar ik heb een zwakke plek. De rug. Ik ben twee keer geopereerd aan een hernia. Dat merk je. Dit seizoen zeker. De laatste vier maanden kon ik niet meer vrijuit spelen. Ik had er last van. Het is onder controle, maar ik sla meer met de arm dan dat ik de rug kan aanspannen en kan doorzwiepen.'

Het is daarom opmerkelijk dat Marcelis op de diagonaalpositie staat. Het is de plaats in de volleybalopstelling dia-

'De gewrichten doen het nog wel, maar het herstelproces kost meer tijd'

gonaal tegenover de spelverdeler. Die gooit, als hij het niet meer weet of niet anders kan, de bal hoog naar de zijkant, waar de 'diagonaal', soms vanachter de driemeterlijn dan weer in het aanvalsvak, de baler in roest. Puinruimer en vuilnisophaler, sinds olympisch kampioen Olof van der Meulen kennen we die termen voor het werk aan de buitenkant.

Marcelis, schoenmaat 49,5, lijkt geschapen voor de middenpositie, lange tengels om de bal tegen te houden. 'Ja, dat zou normaal zijn geweest om daar te staan als extra lange man. Maar ik vond mid nooit leuk. Je moet veel te veel rennen, daar houd ik niet van. En na de drie rotaties achter in het veld moet je naar de kant, om plaats te maken voor de libero-verdediger. Dan er weer in.

Lastig. Ik heb daarom ook nog twee jaar in België, bij Antwerpen, passer-loper gespeeld. Maar hier bij Orion sta ik diagonaal. En dat bevalt.'

Voor de nationale ploeg, die veelal op lengte wordt samengesteld, werd Joris Marcelis nooit gekozen. 'Toen mijn tijd aanbrak, waren ze meer op zoek naar springers, naar technische jongens. Ja, dat ben ik niet. Hard werken, knokken zoals tegen Lycurgus, diepgaan, net als de andere jongens het uit mijn tenen halen, dat kan ik allemaal. Maar ik ben niet het schoolvoorbeeld van een volleyballer.'

Hij had wel een buitenlandse carrière. 'Ik speelde drie jaar in Antwerpen, een jaar bij Moerser SC in Duitsland en nog een jaar bij Maaseik, weer België dus. De laatste vijf jaar kom ik uit voor Achterhoek Orion. We verloren drie finales op rij van Lycurgus. Het is tijd om dat om te zetten', sprak hij woensdag.

Marcelis, de vriendelijke reus, de indrukwekkende kerel, stapt aan de kant. Het wordt tijd. Vorige week werd hij geconfronteerd met zijn eigen drukte, als halfprof. Hij is onlangs verhuisd, moest nog een sleutelwissel doen op de middag voor de derde play-off wedstrijd en gewoon, als je dat gewoon noemt, van acht tot twee werken. Hij is e-commerce manager bij een technische groothandel.

Het was racen geweest van de Betuwe naar de wedstrijd in Groningen die om half 8 in de avond begon. Hij ging met eigen vervoer. Marcelis moet geweten hebben: zo is het mooi geweest. Volgende week zondag is de beslissende wedstrijd om het landskampioenschap. En de allerlaatste wedstrijd van Marcelis.

Marcelis in actie tegen Lycurgus, dat de vierde wedstrijd won waardoor

nog een wedstrijd nodig is in de play-offs om het landskampioenschap. Foto's Jiri Büller / de Volkskrant

Teleurstelling bij Achterhoek Orion na het verlies.

Marcelis plaatst de bal langs een blok van Achterhoek Orion.

DE LANGSTE SPELERS VAN NEDERLAND

2.16 m	Kay van Dijk (speelt in Argentinië)	
2.14	Martin v. d. Horst	(*)
2.12	Christiaan Varenhorst (speelt beachvolleybal)	
2.11	Joris Marcelis	
2.10	Wytze Kooistra	
2.09	Bas van de Goor	(*)
2.09	Jan Posthuma	(*)
2.08	Luuc van der Ent	
2.07	Robert Meeuwssen	
2.07	Thomas Koelewijn	

(*) = gestopt.

Orion kampioen na knotsgekke finale

Ook titels voor handbalsters VOC en waterpolosters Donk

Foto's: Ronald Hoogendoorn, Henk Seppen & Orange Pictures

AMSTERDAM • Nagenoeg alle extreme vormen van emotie vlogen door het volgepakte Martiniplaza. Opperste vreugde bij de mannen van de nieuwe volleybalkampioen Orion, woede en frustratie bij het onttroonde Lycurgus. In het vrouwenhandbal prolongeerde VOC de titel en de waterpolosters van GZC Donk mochten na een zinderende serie een feestje bouwen.

De volleybalfinale tussen Lycurgus en Orion was er eigenlijk eentje om in te lijsten. De tweestrijd werd in de vijfde set van de vijfde wedstrijd beslist en zat vol spanning en sensatie. Lycurgus pakte gisteren in het beslissende duel een 2-0 voorsprong en kreeg in de adembenemende derde set maar liefst vijf 'kampioenschapspunten'. Op eentje

Frits van Gestel een service net binnen de lijnen, zoals ook de beelden zouden aantonen. Maar de eerste scheidsrechter besliste anders. Het elektronisch oog heeft (nog) niet zijn intrede gedaan in de Nederlandse Eredivisie en dus kon het duel nog een geheel andere wending krijgen.

Orion knokte zich knap

Laatste klap van scheidende steraanvaller Joris Marcelis

terug, terwijl de Groningers zichtbaar last hadden van de frustraties over de arbitrage en over hun eigen onvermogen om het karwei af te maken. Dat resulteerde in sets die met minimaal verschil in het voordeel van de Doetinchemmers werden beslist: 25-21, 25-22, 32-34,

Voor Joris Marcelis, de 34-jarige steraanvaller van Orion, was dit een droom-einde van zijn lange loopbaan in de Nederlandse Eredivisie. De 2,11 meter lange reus besliste zelf de wedstrijd door in de vijfde set de allesbeslissende klap uit te delen.

Voor de bekende oud-international Wytze Kooistra

(36) betekende dit duel een zuur einde van zijn glansrijke loopbaan. Kooistra speelde 273 interlands en boekte successen met topclubs in Italië, Polen en Nederland. Na zijn terugkeer bij zijn oude liefde Lycurgus won hij drie keer achter elkaar de landstitel. De

gisteren net niet ten deel.

De handbalsters van VOC uit Amsterdam wonnen voor het derde opeenvolgende jaar de landstitel. De ploeg van trainer Ricardo Clarijs versloeg uitdager Quintus in de tweede wedstrijd van de finale met 27-22. Daarmee was de best-of-three beslist. Vorige week versloeg VOC de tegenstander uit Kwintsheul met 23-20.

De waterpolosters van GZC Donk hebben voor de elfde keer de landstitel gepakt. De ploeg uit Gouda versloeg titelverdediger Polar Bears in de finale. De best-of-three-serie moest na 9-9 via strafworpen worden beslist en daarin vertolkte keepster Debby Willemsz de hoofdrol. Willemsz, die onlangs stopte als international, stopte twee strafworpen van Polar Bears.

WOENSDAG 15 MEI 2019

Doetinchems Viz

altijd in de buurt!

Redactie: Raadhuisstraat 10, 7001 EW Doetinchem ☎ 088 - 013 08 03 ✉ redactie.dv@persgroep.nl 📺 doetinchemsvizier 📱 @c

03

PRESILLA ZOEKT
MUZIKANTEN

06

CAS EN LIZE IN DE
SCHIJNWERPERS

09

KUNSTKWADRAAT
NIEUW IN WEHL

17

NEDERLANDSE BIG
FIVE GEËERD

Orion kampioen

Lands kampioen 2019

DOETINCHEM - De volleyballers van Achterhoek Orion uit Doetinchem zijn zondag in Groningen na een zinderende finale kampioen van Nederland geworden. In zijn eerste jaar als trainer van Orion leidde trainer Martijn van Goeeverden zijn manschappen

naar de titel door in de vijfde en beslissende finalewedstrijd een 2-0 achterstand in sets tegen Lycurgus voor 4000 man publiek om te buigen in een sensationele 2-3 zege. De afscheidnemende Joris Marcelis sloeg het bevrijdende punt tegen de grond.

Stad Doetinchem

aandacht voor jouw verhaal

www.staddoetinchem.nl

Orion op het bordes met de kampioensboeketten. Foto: John van der Kamp

Orion grijpt felbegeerde landstitel

DOETINCHEM - Na een bloedstollende vijfde finaledwedstrijd in het uitverkochte Martini Plaza in Groningen heeft Achterhoek Orion afgelopen zondagmiddag eindelijk de felbegeerde landstitel voor de neus van Lycurgus weg weten te kapen. Viermaal is scheepsrecht voor Orion, want eerder stond de Doetinchemse club driemaal met lege handen in even zoveel finales om het volleybalkampioenschap van Nederland.

Door John van der Kamp

Maandagmiddag waren de spelers en staf op het gemeentehuis van Doetinchem uitgenodigd voor de huldiging, waar burgemeester Mark Boumans en wethouder van sport Rens Steintjes de aanwezigen in de raadzaal toespraken. Wijnand Geerdink ontving namens Achterhoek Orion een oorkonde en daarna werden alle spelers inclusief staf met een medaille en bloemen gehuldigd. Voor Orion-coach Martijn van Goeverden was het na de huldiging zondagavond in de kantine van DZC'68 maandag weer vroeg

dag. "Ik was laat thuis en vroeg op, want ik geef gymles op een school in Leiden en 's middags weer snel terug naar Doetinchem voor de huldiging op het gemeentehuis. Ik vind het fantastisch hoe trots iedereen is, vooral van die mensen die het hele jaar meeleven en het is een eer om dit mogen meemaken", aldus Martijn van Goeverden. Ook Joris Marcellis genoot in het gemeentehuis van alle aandacht, want hij was de man die in de vijfde set het beslissende punt scoorde en zo de titel veiligstelde. "Het heeft zo

moeten zijn. Toen we voor stonden en de laatste service kwam, had ik al aan Wessel (Anker, JvdK) gezegd 'als ie in de rally komt, geef die bal maar aan mij'. Wessel pareerde de bal zelf en Pim (Kamps, JvdK) weet ook niet eens wat ie deed. En toen ik de bal raakte, was ik hem ook al kwijt. Het ging heel snel. We hebben het hele jaar hard gewerkt en nu goed afgesloten en het heel goed gedaan", vertelt de glunderende Joris Marcellis, kijkend naar de medaille die hij net daarvoor heeft ontvangen.